

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaškem ve věci

žalobce: **H. V. N.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený JUDr. Milanem Štembergem, advokátem
sídlem Cyrila Boudy 1444, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2025, č. j. OAM-707/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2025, č. j. OAM-707/ZA-ZA11-HA13-2025, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že jako novou skutečnost uvedl to, že v září 2024 se na něj doma ve Vietnamu ptala policie ohledně jeho trestu za drogy. V případě, že by se musel vrátit do Vietnamu, hrozí mu problémy se státními orgány. Policie se vyptávala matky žalobce, kde se žalobce nachází. Žalobce se důvodně obává svého opětovného možného trestního stíhání a odsouzení ve Vietnamu za trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v ČR. Za spáchání trestných činů souvisejících s omamnými látkami hrozí ve Vietnamu i uložení trestu smrti. Na skutečnost, že je žalobce ve Vietnamu hledán policií, byl žalobce svými rodiči upozorněn po ukončení řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Jedná se o situaci, která nastala až po ukončení řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, resp. pokud se týká reálné možnosti dalšího trestního stíhání, jedná se o skutečnost, o které se dozvěděl až po ukončení předcházejícího řízení.
3. Podle názoru žalobce je povinností žalovaného, než přistoupí k zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu, vždy posoudit, zda nejsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 14 téhož zákona.
4. Namítal, že žalovaný s ním v rámci řízení neprovedl pohovor, přestože je tento úkon zásadní pro zjištění důvodů žádosti o mezinárodní ochranu, resp. přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Bez osobního pohovoru nebylo možné zjistit konkrétní okolnosti tvrzeného pronásledování a důvody, proč žalobce v zemi jeho původu hledá policie. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by ministerstvo mělo k dispozici dostatek informací k tomu, aby mohlo posoudit důvodnost žádosti, resp. přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Postup žalovaného je proto v rozporu s principem materiální pravdy.
5. Zdůraznil, že žalovaný ani dříve krajský soud se při rozhodování nezabývaly otázkou možného zásahu do práva na soukromý a rodinný život v případě nuceného vycestování žalobce zpět do země svého původu. Nucené vycestování žalobce do Vietnamu by představovalo nepřiměřený zásah do práva žalobce i jeho nezletilých dětí. Žalovaný neposoudil možnost udělení doplňkové ochrany v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť s povinností vycestovat do Vietnamu by bylo žalobci a jeho nezletilým dětem znemožněno jejich společné rodinné soužití. Rozhodnutí žalovaného je v rovněž v přímém rozporu s článkem 3 Úmluvy o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný popřel oprávněnost žalobcem uvedených námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu. Své rozhodnutí nepovažoval za nesprávné, nezákonné či vadné. K aktuální žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že žalobce opětovně hovořil o svých rodinných poměrech, konkrétně o svých dětech, které navíc doplnil také informací o jeho nové partnerce a jejích dětech. Uvedená skutečnost není dle žalovaného důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poznamenal, že žalobce dále sdělil, že se v případě návratu do vlasti obává případných potíží se státními orgány kvůli svému potrestání za drogovou trestnou činnost. Žalovaný na základě obstaraných informací zdůraznil, že zatím ani tyto informace nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR dále vyplývá, že zastupitelský úřad z dosavadní zkušenosti a po konzultaci s dalšími zastupitelskými úřady Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

členských států EU v Hanoji nemá informace o případech, kdy by osoby, které se do vlasti vrátily po vykonání trestu odnětí svobody v zahraničí, byly vystaveny jakýmkoliv perzekucím. Podle dalších zkušeností i dalších zemí EU vietnamské úřady nemají v naprosté většině případů jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat. Trest vykonaný v zahraničí se do místní obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje, a na dotyčného je tedy místními úřady pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. Žalovaný uzavřel, že žalobcem prezentovaná obava z případných potíží s domovskými státními orgány není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl bez jednání.
8. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Poprvé žádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 9. 5. 2023 a dne 15. 5. 2023 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, bez náboženského vyznání, stranické příslušnosti a politického angažmá. Dále uvedl, že je svobodný a má dvě nezletilé děti, které mají vietnamské občanství. Matka dětí je rovněž Vietnamka, má v ČR povolený pobyt. S partnerkou a matkou jeho dětí se rozešel ještě před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, nežije s ní ani s dětmi a ztratil s nimi kontakt. Z Vietnamu žalobce vycestoval v roce 2008 letecky za účelem podnikání. Jako první důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v ČR děti a partnerku a chce s nimi zůstat. Jako druhý důvod uvedl, že když byl v roce 2017 na návštěvě ve Vietnamu, zadlužil se svému věřiteli, a že chce získat pobyt v ČR, aby mohl splatit dluh, který má ve Vietnamu.
9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 5. 2023 žalobce uvedl, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a bratr. Naposledy rodinu ve Vietnamu navštívil v roce 2017, od té doby je nekontaktoval a nic o nich neví. Konstatoval, že neměl žádné problémy s policií, bezpečnostními orgány, soudy nebo jinými státními orgány, ani nebyl ve Vietnamu stíhán či odsouzen. Popsal, že má problém s věřitelem, od kterého si v roce 2017 půjčil s vysokým úrokem peníze na karetní hru, a prohrál. O půjčce sepsal smlouvu, ale neví, kde je. Zástupci věřitele pořád telefonovali, chodili k jeho rodičům, ohrožovali je a vyhrožovali, že dají do zástavy jejich rodinný dům, naposledy to bylo v červnu 2017. Vypověděl, že v ČR byl trestán kvůli drogám, přičemž trestnou činnost spáchal kvůli finančnímu nátlaku od věřitelů, potřeboval co nejrychleji vydělat peníze. Se svými dětmi žil do roku 2017, měl finanční problémy a problém s partnerkou, a tak se s ní rozešel a odstěhoval se, poté v roce 2018 nastoupil do vězení. Do věznice za ním děti přišly na návštěvu dvakrát nebo třikrát, často si s nimi telefonoval. Na výchově a výživě dětí se po propuštění z vězení finančně nepodílí, před nástupcem do vězení posílal na děti asi 10 000 Kč měsíčně. Děti chodí na základní školu a bydlí v Kladně. Žalobce byl s dětmi naposledy v kontaktu asi před rokem, snaží se je najít, ale zatím nic nezjistil. Uvedl, že neví o tom, jestli rodiče policii nahlásili, že za nimi chodí věřitelé žalobce, nevěděl ani, jestli se rodiče odstěhovali, jak jim doporučil.
10. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 2 T 10/2019-3019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 15 To 72/2019, odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) a 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobody ve výměře devíti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a k trestu vyhoštění ve výměře pěti let. Usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 4. 2023, sp. zn. 2 PP 75/2023, byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn na zkušební dobou v trvání šesti let, tj. do 28. 4. 2029.

11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-HA13-R2-2023, vyslovil, že se žalobci neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu z důvodů podle § 15a téhož zákona.
12. Dne 29. 6. 2025 uplatnil žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dne 3. 7. 2025 poskytl údaje potřebné ke své druhé žádosti, konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, hovoří vietnamsky a česky a je ateistou. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany ani skupiny a nebyl politicky aktivní, je svobodný. Má 2 nezletilé děti (dceru a syna), které se narodily v Benešově a mají státní příslušnost Vietnam, přičemž děti žijí s matkou v Hrabůvce poblíž Ostravy. Ve vlasti naposledy žil v domě, jehož vlastníci jsou jeho rodiče, teď tam bydlí matka, otec a bratr. Z Vietnamu poprvé odcestoval dne 22. 2. 2008 letecky do ČR, do Vietnamu se pak vracel letecky na 1 měsíc v letech 2013 a 2017. Od té doby setrvává na území ČR, cestovní doklad nemá, někde ho nechal, nemůže ho najít. Uvedl, že je zcela zdravý, nemá žádné omezení ani zvláštní potřeby. V roce 2018 spáchal v ČR trestný čin výroby metamfetaminu, za což dostal 9 let vězení, podmíněně propuštěn byl v roce 2023, přičemž podmínku má na 7 let do roku 2030. Vypověděl, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť má v ČR dvě nezletilé děti, chce s nimi zůstat a starat se o ně. S matkou jeho dětí nežije, ale stará se o děti. Vypověděl, že žije se snoubenkou, která má vlastní děti, o které se chce také starat. Dodal, že podal žádost o ověření otcovství svých dětí, má výsledky testu DNA a čeká na soudní rozhodnutí. Dále chtěl uvést, že v září 2024 se ve Vietnamu u něho doma ptala policie ohledně jeho trestu za drogy, bojí se, že když se do Vietnamu vrátí, mohl by mít problémy se státními orgány. Policie se v září 2024 ptala matky, ona jim řekla jen to, že její syn není doma, že je v zahraničí a že neví, kde je. Uvedl, že matka sice ví, že byl trestán, ale policistům to neřekla, neměl tušení, odkud to vietnamská policie ví.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
14. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
16. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se správní orgán v rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu nezabývá věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž konkrétním důvodem její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřípustnosti. Podal-li cizinec opakovanou žádost, zabývá se jejími důvody pouze z toho hlediska, zda mohly být žadateli známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, tj. že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (například změna situace v zemi původu či změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Co se týče povahy nových důvodů žádosti, nemůže se jednat o „*jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018/45), tedy takové, „*které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka*“ (viz rozsudek č. j. 9 Azs 5/2009-65).

17. Lze poukázat na to, že žalobce dne 3. 7. 2025 uvedl, že v září 2024 se na něj doma ve Vietnamu ptala policie ohledně jeho trestu za drogy. V případě, že by se musel vrátit do Vietnamu, hrozí mu problémy se státními orgány. Policie se vyptávala matky žalobce, kde se žalobce nachází. Žalobce se důvodně obává svého opětovného možného trestního stíhání a odsouzení ve Vietnamu za trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v ČR.
18. Žalovaný se s touto skutečností, jakož i žalobcovými tvrzeními o jeho rodinných poměrech či vztahu s družkou, dostatečně jasně a výstižně vypořádal a přesvědčivě zdůvodnil, proč tuto skutečnost neshledal dostatečnou pro udělení mezinárodní ochrany. K této tvrzené skutečnosti, že žalobce má obavy z trestního stíhání a odsouzení ve Vietnamu za spáchanou trestnou činnost v ČR, žalovaný zdůraznil, že ověřoval postavení osob, které se vracely do Vietnamu po vykonání trestu odnětí svobody v zahraničí a současně přístup k nim ze strany vietnamských státních orgánů. Žalovaný podrobně popsal, že žalobce ve své žádosti netvrdil žádné relevantní skutečnosti, pro které by měl splňovat podmínky pro udělení azylu, případně doplňkové ochrany, a žalovaný takové skutečnosti nezjistil ani ze své úřední činnosti, proto posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou. Dále poukázal na to, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR - Možnost dvojího trestního stíhání nebo odsouzení ve Vietnamu a v ČR, Právní zásada ne bis in idem, Tresty za výrobu a distribuci drog ze dne 26. 8. 2024 a 6. 8. 2025 vyplývá, že zastupitelský úřad z dosavadní zkušenosti a po konzultaci se zastupitelskými úřady dalších členských států EU nemá informace o případech, kdy by osoby, které se do vlasti vrátily po vykonání trestu odnětí svobody v zahraničí, byly vystaveny jakýmkoliv perzekucím. Podle zkušenosti zastupitelských úřadů dalších členských států EU vietnamské úřady nemají v naprosté většině případů jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat. Trest vykonaný v zahraničí se do místní obdoby výpisu rejstříku trestů nezapisuje a na dotyčného je místními úřady pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. V praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho ve Vietnamu nezajímá. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobcem prezentovaná obava z případných potíží s domovskými státními orgány, jakož i to, že má v ČR nezletilé děti a družku, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žádné formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Všechny žalobce uváděné důvody v jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 6. 2025 tedy žalovaný vyhodnotil jako skutečnosti, které nemohou nic změnit na hmotněprávním postavení žalobce, tj. že nemohou vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť se nevztahují k důvodům, pro které žalobce opustil Vietnam, netýkají se změny situace v zemi původu, a ani nemohou být azylově relevantním důvodem. Zmíněné úvahy žalovaného, s nimiž se soud plně ztotožňuje, považuje soud za zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

srozumitelné a přezkoumatelné a nevybočující z rámce výše citovaných judikатурních závěrů. Žalovaný tedy porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které žalobce uvedl v opakované žádosti, a rovněž se zabýval na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Dle názoru soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a splňuje veškeré požadavky přezkoumatelnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96). Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je proto nedůvodná.

20. Soud dále uvádí, že žalobce obavy o jeho možném odsouzení ve Vietnamu za trestnou činnost v ČR uvedl ve správním řízení i následně v žalobě velmi obecně, přičemž se jednalo pouze o jeho domněnky z možného uložení trestu smrti nebo i následného možného dalšího odsouzení za nevykonaný trest. Žalobce tedy neuvedl žádnou individualizovanou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že žalobci hrozí v zemi původu trestní stíhání pro skutky, za něž byl již odsouzen v ČR, a uložení nepřiměřených trestů či dokonce trestu smrti. Z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR - Možnost dvojího trestního stíhání nebo odsouzení ve Vietnamu a v ČR, Právní zásada ne bis in idem, Tresty za výrobu a distribuci drog ze dne 26. 8. 2024 a 6. 8. 2025 nelze dovodit, že by ve významném počtu případů byli vietnamští občané po návratu do země původu znovu stíháni pro trestnou činnost, které se dopustili mimo území země původu a za niž již byli odsouzeni v zahraničí. Ze zpráv naopak plyne, že ačkoliv zásada ne bis in idem není ve vietnamské trestní legislativě výslovně zakotvena, bývá skutečnost, že obviněný byl již za svůj skutek odsouzen v jiném státě, vietnamskými soudy zohledněna. Uvedená zásada je tedy v praxi respektována jako nepsaná zvyklost. Velvyslanectví ČR v Hanoji ani velvyslanectví jiných členských států EU doposud nezaznamenala případ, kdy by byl vietnamský občan odsouzený za trestný čin v zahraničí znovu pro stejný skutek souzen ve Vietnamu. Z informace dále plyne, že orgány země původu nemají šanci zjistit, že navrátilivší se žadatel o mezinárodní ochranu byl v zahraničí odsouzen pro trestný čin, odsouzení se neneviduje v rejstříku trestů. Z výše uvedených zpráv o zemi původu tedy nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobce byl po návratu do země původu trestně stíhán pro skutky, za něž byl potrestán již českými soudy, natož že by mu byl uložen nepřiměřený trest. Soud tedy dovodil, že toto tvrzení žalobce nenaplnuje pojmy odůvodněný strach z pronásledování.
21. Soud na tomto místě odkazuje též na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která obdobnou otázku obav z návratu do Vietnamu v případě předchozí drogové trestné činnosti vyhodnotila opakovaně, přičemž neshledal důvod se od ní ani v tomto případě odchýlit (srov. např. usnesení ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 – 27, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016 – 28, ze dne 25. 5. 2020, č. j. 10 Azs 367/2019 – 31, ze dne 22. 4. 2020, č. j. 6 Azs 11/2020 – 31, nebo ze dne 24. 6. 2021, č. j. 3 Azs 158/2020 – 36).
22. Na základě uvedeného je tak nutné souhlasit se žalovaným, že od meritorního posouzení první žádosti, kterou žalobce uplatnil v roce 2023 o které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-HA13-R2-2023, rozhodl tak, že nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona nebylo možné žalobci udělit, nedošlo k žádné významné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
23. Soud k námitce žalobce o zásahu do jeho rodinného života v případě vycestování do Vietnamu uvádí, že zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce je z hlediska Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany relevantní pouze ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu. Vážnou újmu, která je ústředním pojmem pro přiznání doplňkové ochrany, je totiž též situace, kdy by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Právo na soukromý a rodinný život je jedním z mezinárodních závazků ČR, který plyne např. z čl. 8 Úmluvy nebo čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008–71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016–9).

24. Žalobce však předně zcela pomíjí, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 29. 5. 2024, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-HA13-R2-2023, tedy v rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, dospěl k závěru, že se na něj vztahuje vylučovací klauzule, pokud jde o doplňkovou ochranu, podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007–119, dovodil, že pokud je v řízení o mezinárodní ochraně zjištěn důvod pro aplikaci vylučovací klauzule dle § 15a zákona o azylu, rozhodne žalovaný o neudělení doplňkové ochrany, aniž by se zabýval tím, zda žadatel vůbec splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
25. Soud zároveň zdůrazňuje, že dle § 10a odst. 2 zákona o azylu žalovaný neposuzuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, je-li žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná. Jelikož žalovaný oprávněně vyhodnotil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou, nemusel hodnotit, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Ze všech uvedených důvodů tak nemohou být důvodné námitky žalobce, že se měl žalovaný v rozhodnutí zabývat možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný se tudíž v napadeném rozhodnutí nemusel zabývat tím, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany či zda jeho rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do práva na rodinný a soukromý život žalobce a zda není v rozporu s článkem 3 Úmluvy o právech dítěte. Soud tedy v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí, ve kterém posuzoval opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neposuzoval důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a nehodnotil zásah do práva na rodinný a soukromý život, neshledává žádné pochybení.
26. Pokud jde o námitky toho, že měl žalovaný posoudit, zda nejsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 14 téhož zákona, soud uvádí, že § 14 zákona o azylu byl s účinností od 1. 10. 2025 zrušen. Tzv. humanitární azyl tak po 1. 10. 2025 žalovaný nemůže udělit, tedy ani napadeným rozhodnutím, které bylo vydáno po uvedeném datu. Námitky žalobce o posouzení důvodu pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu jsou tak bezpředmětné.
27. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že nepřivědčil ani tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel jak z tvrzení žalobce, která jsou vzhledem k povaze řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany určující, tak i z aktualizovaných zpráv o zemi původu. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že s ním nebyl proveden pohovor, nicméně nelze přehlížet, že žalobce měl po podání jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu možnost podrobně vyličit všechny skutečnosti, které jej vedly k podání opakované žádosti, což žalobce učinil. Lze dále doplnit, že žalobce byl seznámen s podklady rozhodnutí. Ačkoli tvrdil, že možnosti vyjádření k podkladům rozhodnutí využije, žalobce žádné své vyjádření, v němž by mohl popsat konkrétní okolnosti tvrzeného pronásledování a důvody, proč žalobce v zemi jeho původu hledá policie, však žalovanému nedoručil. Ani v žalobě žalobce konkrétněji nepopsal Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

důvody, proč by měl mít problémy s vietnamskými orgány, i v žalobě byly popsány obavy o jeho možném odsouzení ve Vietnamu za trestnou činnost v ČR stejně jako ve správním řízení velmi obecně. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu.

28. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území ČR, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci žalobcova pobytu na území ČR. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území ČR a snaha žít na území ČR tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit azyl podle § 12 zákona o azylu. Legalizaci pobytu musí žalobce řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů.
29. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. března 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.